

הַקְדֵּר הַמְּכַבֵּד רַבּוֹתָם

סֵפֶר
זָהָר
הַקְדוֹשׁ

עִם בְּאוּר
הַתְּהַר וְהַמְּכַבֵּד

מאמר לפרשת ויקהל פקודי

בהוצאת ישיבת "אביר יעקב"
מוסדות "אור מאיר שמחה" נהריה
על שם נ"ק אדמו"ר רבי מאיר אביהצירא זיע"א

מחזורת קרן מללוי ברכה

מכון תלמידי חסידים - ויזשניץ - ורודניץ
הוצאת חסידים

ישיבת אביר יעקב
אור מאיר שמחה
נהריה

מעלת יום בלתי משה

קמח. **וַיְהִי בַיּוֹם בִּלְתֵי מֹשֶׁה וְגו'.** (במדבר ז א). **תָּנָא רַבִּי יוֹסִי, בְּיוֹם שְׁנִכְנֶסְהָ כִּלְהָ לַחּוֹפֶה, בְּמַאי אוּקְיָמָנָא 'בְּיוֹם בִּלְתֵי מֹשֶׁה' אֶלְא מְלַמֵּד דְּעַל יְדוּי דְּמֹשֶׁה נִכְנְסָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי עַד הִשְׁתָּא אֲתַעֲבַבְתָּ דְּלָא עֵיילַת לְדוּכְתָּהּ, וְהִכְתִּיב (שמות מ לה) 'וְלֹא**

הַבְּתֵר וְהַפְּבוֹד

מעלת יום בלתי משה

במאמר זה יבואר ענין השכינה שירדה ביום בלתי משה להקים את המשכן, והיינו שירדה לדור כביכול עם משה רבינו. ויבאר את הפסוק 'עליית למרום שבית שבי לקחת מתנות אדם', שהכוונה על משה רבינו שעלה למרום, וקיבל את השכינה במתנה.

למה נקראת המלכות על שם משה, אלא מלמד דעל ידו דמשה נכנסה - שעל ידי משה נכנסה המלכות לחופתה עם הזעיר אנפין, כי משה רבינו תיקן את כל התיקונים של המלכות שתוכל להיכנס אל חופתה?

אמר רבי יהודה לרבי יוסי, וכי עד השתא אתעבבבת דלא עיילת לדוכתה - וכי עד עתה התעבבת השכינה של נכנסה למקומה, והכתיב - והרי כתוב לפני כן בסדר הפרשיות, דהיינו בפרשת פקודי (שמות מ לה) 'ולא

נאמר בפסוק (במדבר ז א) 'ויהי ביום בלתי משה להקים את המשכן' רבי יוסי, מהכתוב 'ביום בלתי משה', שהוא מלשון כלה, נדרש כי ביום הקמת המשכן הוא יום שנכנסה כלה שהיא מידת המלכות, לחופה בכדי להתייחד עם זעיר אנפין? ומקשה, במאי אוקימנא ביום בלתי משה - במה אנו מעמידים ומפרשים את הפסוק 'ביום בלתי משה' על מידת המלכות, והלא היא בלתי של הזעיר אנפין ולא בלתי של משה? ומיישב

ביום הקים המשכן נכנסה השכינה לחופתה

מקורות וציונים

תיבות מלאות שדורשים אותם כאילו היו חסרות, וכן על כל פירושוין שמפורשים החכמים בתורה, שיכולים החכמים לעשות ולקשט את הכלה [השכינה] בתכשיטים שלה, כי צוה לנו הקב"ה לעשות כמו שהחכמים אומרים, ולהיות מאמין בדבריהם, וזו שכתוב 'על פי התורה אשר יורין'.

וראה בשער הגלגולים (הקדמה מ): 'ויהי ביום בלתי משה', בלתי כתיב, ושם [בזהר] עצמו הקשו שהרי בלתי כתיב בוא"ו, ותירצו דהכי כתיב חסר בתורה למעלה בשמים, ולא בתורה שנתנה לנו דנעו מעגלותיה. ע"כ. [בזהר דידן ביארו באופן אחר כמובא לעיל, אולם כן אמרו בזהר (להלן רג) לגבי 'ומגבעות אשרנו' (במדבר כג ט) שבתורה שלמעלה הוא חסר, גבעת כתיב, ועיין עוד בביאור המהרח"ו להלן בסמוך].

ב. מהרח"ו, ומקדש מלך.

ג. מהרח"ו. ובדמסק אליעזר פירש, מפני שמשה רבינו הוא בחינת יסוד דאבא (ע"ה שער הכללים פ"ג ובכ"מ), ונדעל (תיקו"ז סא) שאבא יסד ברתא, שעל ידי יסוד דאבא נבנית המלכות, לכן נקראת המלכות על שם משה, כי הוא גורם ליחוד זו"ן.

א. מהרח"ו, ומקדש מלך.

ד.ש זה בענין 'בלתי משה' נמצא כמה פעמים בוהר (ח"א רלו: ח"ב וד: ועוד) ובמדרש (במ"ד יב ה, תנחומא נשא כ, פסיקתא רבתי ה, ועיין גם ב"ש"ע על הפסוק) שנדרש בחסר, כי 'בלתי' כתיב מלשון כלה. אולם בתורה אנו כותבים 'בלתי' מלא, וכבר נתחבטו בזה הראשונים והאחרונים ואכ"מ, ובוהר עצמו כבר הקשה כזאת, וז"ל הוהר להלן (נה): 'הא קתיב 'בלתי' קלא אבוי'תא, מאן לון רשות למגבע אות מנייה, דהוא ו', הא לא אית הקא מלה דאתחליף באלאא פיתא. אלא על אלון תיבין חסרין, דאינו קלאים. וקלאים, דאינו חסרים. ועל כל פירושוין דילין למעבד למשטא מלה בתכשיטין דילה, קודשא בריה הוא מני למעבד, כמה דיימרון, ולמהו מאמין לון, קדא הוא דכתיב, (דברים יז יא) 'על פי התורה אשר יורין'.

[הלא כתב 'בלתי' מלא בתורה, ומי נתן רשות לחכמים לגרוע אות ו' ממלת 'בלתי', ולדרוש בלתי בלא ו', הרי אין כאן מלה להחליף בחלוף אותיות א' ב', אלא על אלו התיבות החסרות שדורשים אותם כאילו היו מלאות, ועל

יבול משה לבא אל אהל מועד וגו', אמר רבי יצחק, אין מוקדם ומאוחר בתורה.

'ויהי ביום כלת משה', בלתי של משה נדאי, דתנינן אמר רבי שמעון, מאי דכתיב (תהלים סח יט) 'עליית למרום שביבתי שבי וגו', אלא בשעה שאמר לו קודשא ברוך הוא 'של נעליך מעל רגליך' (שמות ג ה), אנדעזע הדר, אמר מיבאל

הפטר והפבור

הוא כלתו של משה רבינו ממש. ומבאר את דבריו, דתנינן - שלמדנו, אמר רבי שמעון, מאי דכתיב - מהו שכתוב (תהלים סח יט) 'עליית למרום שביבתי שבי' לקחת מתנות באדם וגו', כלומר, על מי אומר הפסוק שעלה למרום! אלא הכתוב מדבר ממשה רבינו, שעליו נאמר (שמות יט ג) 'ומשה עלה אל האלהים', ובשעה שאמר לו קודשא ברוך הוא למשה רבינו, 'של נעליך מעל רגליך' (שם ג ה), שפירושו הוא שיפרוש משה מן האשה, מיד אנדעזע הדר סיני שהיה סמוך אל משה בדבר ה' אליו, ואמר מלאך מיבאל

יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענין וכבוד ה' מלא את המשכן וגו' - הרי שכבר היתה השכינה במשכן, אמר רבי יצחק, אין מוקדם ומאוחר בתורה, ואכן מה שכתוב בפרשת פקודי 'לא יכול משה לבוא' היה אחר 'יום כלות משה' הכתוב בפרשת נשא¹.

אחר שביאר את כוונת הכתוב 'ביום כלות משה', יבאר עתה שלא זו בלבד שהשכינה נכנסה על ידי משה אל חופתה, אלא במכוון כתוב 'כלת משה', כי המלכות היא כלתו של משה ממש².

מה שכתוב 'ויהי ביום כלת משה', אין הכוונה רק שעל ידי משה נכנסה לחופה, אלא כלת של משה ודאי - שמידת המלכות

השכינה היא כלתו של משה

מקורות וציטוטים

הנשמה ההוא, ובו ביום נשפעה עליו, ולזה נאסר בפריה ורביה משם ואילך, כי למעלה באצילות לא יש דבר גשמי חלילה, ולכן נתנה לו שכינה העליונה לכלה, להויתר בסוד התפארת בעלה דשכינתא, וזהו סוד 'לקחת מתנות באדם', ואין אדם אלא יו"ד ה"א ואו"ו ה"א, גימטריא מ"ה, [וגימטריא] אד"ם, והיא בסוד נשמה עליונה, ואל תתמה בזה כי הוא סוד 'צדיק מושל ביראת אלהים' (שמואל ב' כג א), ודי בזה.

ה. רמ"ק, מהרח"ו, מקדש מלך. וראה בוהר חדש (כי תצא עב): 'וחלצה נעלי' (דברים טו ט), כמה דאת אמר (הושע ה ו) 'חלצי מותם'. רבי יהודה אמר רבי חייא, כתיב, 'אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך', וכי מונעל מטהר את המקום, או מטמא את המקום, אלא אמר רבי אבא, מלמד שצוה לו הקדוש ברוך הוא בדרך כבוד להתפרש מאשתו מכל וכל, במשה כתיב 'נעליך', וביהושע כתיב (יהושע טו ט) 'נעליך', שלא יתפרש מאשתו מכל וכל, אלא לעתים מזומנים.

ובוהר ח' כתב: הגוף נקרא 'נעל', ומשה הפשיט עצמו בתמידות, וגופו היה חשמל - אש, וגם 'נעל' כינוי לאשה, לכן [כתוב] 'נעליך' שתי בחינות, וביהושע [כתוב] 'נעליך', התפשטות הגשמיות לפי שעה, ולא מאשתו.

ז. מקדש מלך. וראה בפרקי דרבי אליעזר (פרק טו): וכשנגלה הקב"ה על משה מתוך הסנה, על שם הסנה נקרא הרי סיני, והוא

ד. קרני אור בשם רבו (רבי אריה לייב קעניגסבערג בעל אור השנים). והקשה מהרח"ו, והלא בפרשת פקודי לא כתוב שהשכינה נכנסה לחופה לפני יום כלות משה, וכאן הכתוב מגיד לנו בפירוש שבו ביום היה, ואם הוקשה לו על סדר הפרשיות, היה לו לומר 'ולמה אתעכבת הך פרשתא עד הכא', ולא 'וכי עד השתא אתעכבת דלא עיילא לדוכתא', כי ממה שהקשה שלא נכנסה השכינה עד היום ההוא, נראה שהבין מן הפסוקים שלפני כן יהיו. וראה שם מה שהקשה עוד, ונשאר בצ"ע.

ה. ראה בספר אור החיים על פסוק זה מה שכתב וסיים: ודרשה זו אין אדם הורשה מדעתו, אם לא תקדים ההכרה בדברים על בורין ואמיתותם, מפי מקבלי תורה וסודותיה ורמזיה.

ו. רמ"ק, מהרח"ו, ומקדש מלך. ובדמשק אליעזר פירש, שכמו שבעל הבית אינו זה שבנה את הבית, אלא מי שגרם שיבנו בית זה, כמו כן נקראת המלכות על שמו של משה, כי הוא ממש גורם ליהוד את המלכות, כנזכר.

ז. מהרח"ו, ומקדים הקדמה לביאורו, וז"ל: הענין הוא, כי האדם כולל כל העולמות, יש לו רוחני מל כל עולם ועולם, ולפעמים ע"י טוב מעשיו יזכה לנשמת האצילות, וזהו סוד בא לטהר מסייעין אותו (יומא לח). ע"י אותה הנשמה הקדושה שמשפיעין בו, ונודע כי משה סוד הדעת שהוא סוד התפארת, והנה ביום אשר קבל התורה זכה ע"י זכות קבלת התורה, זכה אל גדר

קמי קודשא בריך הוא, רבונו של עולם תבעי לסתור אדם, והא
 כתיב (בראשית ה ב) 'זכר ונקבה בראם ויברך אותם', ולית ברכתא
 אשתבה אלא במאן דאיהו דכר ונוקבא, ואף אמרת לאתפרשא
 מאתתיה. אמר ליה הא קיים משה פריה ורביה, השתא אנא
 בעינא דיתנסב בשכינתא, ונגיניה יחות שכינתא לדיורא עמיה,
 הךא הוא דנתיב עזרית למרום שבית שבי' ומאי שבי', שכינתא
 דאתנסיבת עמד.

הקתר והפבוד

עכשיו אני רוצה שישא את השכינה, כלומר
 שתשרה ותדור עמו תמיד בקביעות". ובגניניה
 יחות שכינתא לדיורא עמיה - ובשבילו תרד
 השכינה לדור עמו, הךא הוא דנתיב וזהו מה
 שכתוב 'עזרית למרום שבית שבי'. ושואל,
 מאי שבי', כלומר, שמתחילה כתוב 'שבית
 שבי', ואחר כך 'לקחת מתנות', הרי אם היה בדרך
 הגות, ומבאר שהכוונה שכינתא דאתנסיבת
 עמך - על השכינה שנשאת עמך - עם משה,
 ומפני שעיקר דירת השכינה היתה בעליונים,
 וירידתה להיות למטה היא כאדם הנלקח מארצו
 וגולה לעיר נכריה, ולכן כתוב בלשון 'שביה'.

קמי קודשא בריך הוא - לפני הקדוש ברוך
 הוא. האם רצונך לסתור את בנין האדם, והא
 כתיב - והרי כתוב ביצירת האדם (בראשית ה
 ב) 'זכר ונקבה בראם ויברך אותם', והרי
 לית ברכתא אשתכח - אין הברכה מצויה,
 אלא במאן דאיהו דכר ונוקבא - אלא במי
 שהוא זכר ונקבה^א, ואף אמרת לאתפרשא
 מאתתיה - ואתה אומר למשה לפרוש מאשתו.
 אמר ליה הקדוש ברוך הוא למלאך מיכאל, הא
 כבר קיים משה את מצות פריה ורביה,
 שהרי כבר נולדו שני בניו גרשום ואליעזר,^ב
 השתא אנא בעינא דיתנסב בשכינתא -

השכינה
 ירדה
 ממקומה
 לכדור
 עם משה

מקורות וציטוטים

בב' זכרים כבית שמאי, ואנן קיי"ל כבית הלל דזקא זכר ונקיבה,
 יבמות דף סא ב. ע"כ. וראה בספר מגיד תעלומה (פרמ"ט): וזוה
 יונח לך מה שאדונינו משה לא קיים פריה ורביה רק כבית שמאי,
 כי הוא לא חטא ואצלו נשארה התורה כעת נתניתה, 'אני אמרתי
 אלקים אתם' (תהלים פב ו) וכו' וכמו שיהיה לעתיד ב"ב, ע"כ שפיר
 קיים המצוה כבית שמאי [שאו יהיה הלכה כב"ש].

יג. מתוך מדבש.

יד. עפ"י מהר"ו. וכתב עוד למה כתוב בלשון שביה, מפני
 שירדה השכינה על כרחם של המלאכים, ועיין במסכת שבת (פה)
 שדרשו כן על הפסוק (תהלים ה ה) 'מה אנוש כי תזכרנו',
 שהמלאכים אמרוהו בשעה שעלה משה למרום. ועיין עוד בזה
 לעיל (ח"ב קמ"ג).

ובאספקלריה המאירה כתב (והובא בניצוצי אורות): נראה לי
 דלפיך קורא לשכינה 'שבי', דהיא בכל תיקוניה שהם "ב ציורי
 הו"ה הנודעים הם בגימטריא שבי" ממש וק"ל, והנה הואיל וגם
 את זה לעומת זה עשה אלקים, ואיכא 'שבי' גם מרכבת הטומאה,
 ע"כ דרשו רז"ל וישב ממנו שבי' (במדבר כא א) אינה אלא שפחה

חורב. ומניין שקבלו ישראל התורה בהר חורב, שנאמר (דברים ד י)
 'יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב'. ע"כ. ועיין באור יקר
 להרמ"ק, ובאור החמה גרס: נזדעזעו הרה מקושי מיכאל.

י. פירוש הסולם. והרמ"ק ביאר למה דוקא המלאך מיכאל אמרו,
 וז"ל: אמר מיכאל - ראש השרים, או משום דמיכאל שר החסד,
 והשולם מתקיים בחסד דכתיב (תהלים פס א) 'אמרת' עולם חסד
 יבנה', או משום דייחוד וברכתא דשכינתא בימין, והפורש מן האשה
 פורש מן השכינה, והארכת' בפרשת ויצא ושם פירשנו למה שאר
 בני אדם אם אין להם אשה אין שכינה עמחם, ומרע"ה להפך.

יא. עיין בזה הלחן (איד"ו, רצ"ו): מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא,
 אקרי פלג גופא, ולית ברכתא שריא במלה פגימא וחסידיא, אלא
 באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה, ופלגות מלה לא
 אתקיים לעלמין, ולא אתברכן לעלמין. -מי שאינו נמצא זכר
 ונקבה, נקרא חצי גוף, ואין הברכה שורה בדבר פגום וחסר אלא
 רק במקום שלם, בדבר שלם, ולא בחצי דבר. וחצי דבר אין לו קיום
 לעולם, ואינו מתברך לעולם. ע"כ. ועיין עוד בזה לעיל (ח"א קסא).
 יב. וכתב באספקלריה המאירה (והובא בניצוצי אורות): משמע דדי

'לְקַחְתָּ מִתְּנוּת בְּאָדָם' (תהלים שם), **'בְּאָדָם' לֹא בְּתִיב, אֲלֵא 'בְּאָדָם'**
הַיְדוּעַ לְמַעְלָה. וּבְיוֹמָא דְּנִחְתַּת שְׂכִינְתָא הוּא יוֹמָא
דְּאַתְּנַסְבָּא בְּמִשָּׁה נַחְתָּא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב 'פְּלַת מִשָּׁה', פְּלַת מִשָּׁה
מְשָׁ. וּבִיהוּשָׁע דְּאַנְפוּי בְּאַנְפֵי סִיְהָרָא בְּתִיב (יהושע ה טו) 'שֵׁל נַעֲלָךְ',
דְּלֹא אֲתַפְרֵשׁ אֲלֵא בְּזַמְנֵין יְדִיעֵן, דְּהָא לֹא אֲתַנְסִיבַת עֲמִיה שְׂכִינְתָא
כָּל כְּךָ, וְלֹא אֲתַחְזִי לִיה, דְּכְתִיב (שם ה יד) 'וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ עַל פְּנָיו', אֲבַל
הָכָא 'פְּלַת מִשָּׁה' נְדָא.

הַבְּתָר וְהַכְּבוֹד

ולכן כתוב במשה 'של נעליך' בלשון רבים, כי נאסר למשה לדור עם אשתו מיום ההוא והלאה. **וביהושע דאנפוי סיהרא** - ואצל יהושע בן נון, שפניו היו מאירים רק כפני הלבנה^{כא}, בו **כתיב** (יהושע ה טו) **'של נעליך'** בלשון יחיד^{כב}, **דלא אתפרש אלא בזמנין ידיען** - כיון שיהושע לא הוצרך לפרוש מאשתו רק בזמנים ידועים, דהיינו רק לצורך נבואה בלבד^{כג}, **דהא לא אתנסיבת עמיה שכינתא כל כך** - שהרי לא נישאת השכינה עמו כל כך לדור עמו בקביעות^{כד}, **ולא אתחזי ליה** - ולא היה ראוי לה, והיינו **דכתיב** (שם ה יד) **'ויפל יהושע על פניו'**, הרי שדיבר יהושע כעבד לפני רבו בהשתחויה ובהכנעה, כי לא היה כמשה שהשכינה היתה כלתו, **אבל הכא פלת משה ודאי** - אבל כאן במשה רבינו, היתה השכינה כלתו ממש, כי היה מדבר אל ה' בעמידה, וכבעל המצווה את אשתו^{כה}.

ומוסיף עוד שלכן לא כתוב 'לקחת מתנות מאדם'^{כו}, אלא **'לקחת מתנות באדם'**, ומדייק גם כן מהניקוד, כי **'באדם'** עם ניקוד שו"א **לא כתיב, אלא 'באדם'** בניקוד קמ"ץ^{כז}, והוא כמו ה"א הידיעה^{כח}, כי הכוונה הוא על האדם **הידוע למעלה**, שהוא הזעיר אנפין^{כט} שבו שם מ"ה שהוא בגימטריא אד"ם^ל, ופירושו, שמשה רבינו לקח לעצמו 'מתנות' - שהיא השכינה, שהיתה מחוברת באדם העליון שהוא הזעיר אנפין^{לא}.
וביומא דנחתת שכינתא - וביום שירדה השכינה, **ההוא יומא דאתנסבא במשה נחתא** - ביום ההוא שנשאת השכינה למשה ירדה למטה אל בני ישראל, כלומר שמיד כשירדה השכינה נישאת למשה, **הדא הוא דכתיב** - זהו מה שכתוב **'פלת משה'**, ופירושו **פלת משה ממש**, וכמו שנתבאר שמשה רבינו כביכול נשא את השכינה ממש,

יהושע לא פרש לגמרי מן האשה, כי לא היתה השכינה עמו כמדריגת משה

מיד כשירדה השכינה היא נישאה למשה

מקורות וציטוטים

לה לאותה כלימה. -[שבזמן מועט נתמעט הכבוד כל כך, שהרי יהושע היה נביא ומלך כמשה ולא יכול להגיע לכבודו. רש"י].
כב. מהרח"ק, ומקדש מלך. ועיין בוהר חדש שהובא לעיל בהערה, ומה שהבאנו מספר זוהר ח'.
כג. רמ"ק. ועיין בספר הכוונת (הישן, דפוס שנת ת"פ) שכתב: למה למשה רבינו ע"ה נאמר 'של נעליך' לשון רבים, וליהושע 'של נעליך' בלשון יחיד. ויש לומר, כי משה רבינו ע"ה קיים פריה ורביה (עיין לעיל בדברי זוהר בענין, ומש"ש בהערה), ויהושע לא [קיים פור'] (תחומא פ"י שמיני סיפן ב). ע"כ.
כד. מתוק מדבש. כה. רמ"ק.

אחת, וכן פרש"י בפרשת חוקת ע"ש, וד"ק, ע"כ. וכע"ז כתב בהגהות מהרצ"א: 'שבי' בגימטריא י"ב צירופי הוי"ה הנמשכין אל השכינה, על כן נקרא אשת חיל, ח"ל [בגימ'] מ"ח אתון של הי"ב צירופים. ע"כ. **פו. מהרח"ו**.
פז. מהרח"ו, קרני אור, דמשק אליעזר.
יז. מהרח"ו.
יח. רמ"ק, מהרח"ו, מקדש מלך, קרני אור, דמשק אליעזר.
יט. מהרח"ו.
כ. מקדש מלך, וכע"ז ברמ"ק, מהרח"ו, וקרני אור.
כא. וכמו שאמרו בגמרא (בי"ב עה): זקנים שבאותו הדור אמרו פני משה כפני תמה פני יהושע כפני לבנה, אוי לה לאותה בושה אוי

**'מִתְנַת בְּאֲדָם', 'מִתְנַת' בְּתִיב, וְכֹפֶאָה חוֹלְקִיָּה דְּמִשָּׁה, דְּמֵאֲרִיָּה
בְּעֵי בִיקְרִיָּה, עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא.**

הַפְּתָר וְהַכְּבוֹד

וְהִיא הַשְּׂכִינָה^כ, וְכֹפֶאָה חוֹלְקִיָּה דְּמִשָּׁה
- אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה, דְּמֵאֲרִיָּה בְּעֵי
בִיקְרִיָּה, עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא
שֶׁאֲדוֹנוּ רֹצֵה בִיקְרוּ וְכִבּוּדוֹ, יוֹתֵר מִכֹּל שְׂאָר
בְּנֵי הָעוֹלָם.

אֲחֵר שְׂבִיָּאָר עֵינֵי דִירַת הַשְּׂכִינָה עִם מֹשֶׁה, וְבִיָּאָר אֵת
הַפְּסוּק 'עֲלִית לַמְּרוֹם שְׁבִי לַקַּחַת מִתְנַת בְּאֲדָם', עֵתָה
יִבְאָר הֵיכָן מְרוֹמוֹ שֶׁהַמִּתְנָה שֶׁבְּפִסּוּק הַכּוּוֹנֵה אֶל הַשְּׂכִינָה.
'לְקַחַת מִתְנַת בְּאֲדָם', וְדוֹרֵשׁ בָּהּ, 'מִתְנַת'
כְּתִיב חֶסֶר אוֹת ו'י, וְהוּא בִלְשׁוֹן יַחֲדִיד,
לְהוֹרֹת עַל מִתְנָה אַחַת שֶׁקִּיבֵל מֹשֶׁה,

מִתְנַת
בְּאֲדָם
הַכּוּוֹנֵה
עַל
הַשְּׂכִינָה

מְקוֹרוֹת וְצִוּוּיִם

כּו. קְרַנֵי אֹר. וּמֹהֲרַח"ו כְּתַב: וְהוּא סוּד הַמְּלֻכּוֹת הַנִּקְרָאֵת 'מִתְנַת'
(עֵינֵי קֹהֶלֶת יַעֲקֹב עֵרֵךְ מִתְנַת), כִּי הַקְּב"ה נִתְּנָה לוֹ, כְּמ"ש (שְׁמוֹת לֹא יֵה)
'וַיִּתֵּן אֶל מֹשֶׁה כְּכֹלֵתוֹ'. וּבְפִירוּשׁ הַסּוּלָם בִּיָּאָר שֶׁ'מִתְנַת' לְשׁוֹן יַחֲדִיד
מִזֶּה עַל הַשְּׂכִינָה - שֶׁהִיא יַחֲדִידָה.

כּו. וְכַתֵּב מֹהֲרַח"ו: וְהֵנָּה בְּסִפְרִים שֶׁלֵּנוּ כְּתִיב 'מִתְנַת', וְאִפְשֵׁר
שֶׁהוּא עַל דֶּרֶךְ 'כֹּלֵת' 'כֹּלֵת', כְּמִבְּאָר בְּר"מ פְּנַחֵס רַנְד א', כִּי שֶׁם
הַקְּשָׁה קוֹשֵׁיא זֶה, כִּי בְּאוֹרֵייתָא כְּתִיב 'כֹּלֵת' מִלָּא, וְעֵינֵי שֶׁם הַטַּעַם.
ע"כ. וְהוּבָאוּ דְבָרֵי הַזֶּהוּר שֶׁם בְּהִעָרָה לְעִיל, עֵי"ש.

נפשי
צמאה
לדעת

כל רז סודך

ויהי אור, יהי רז
א"י וי"ו ד"ס א"י ד"א
(והי' ח"ס, ה')

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >
ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

גדולי הצדיקים שליט"א מעידיים:
ביאור נפלא כזה טרם בא לעולם

